

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony. Zdaniem wnoszącego odwołanie stwierdzenie przez Sąd do spraw Służby Publicznej, że zasada ta nie znajduje zastosowania w przypadku gdy umowa w przedmiocie zatrudnienia na czas określony opartego na wzajemnym zaufaniu została rozwiązana jest sprzeczne z orzecznictwem sądów Unii i ustaleniami Międzynarodowej Organizacji Pracy.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący dokonania przez Sąd do spraw Służby Publicznej błędnej interpretacji konsekwencji naruszenia art. 10 wewnętrznych przepisów Parlamentu [dotyczących zatrudnienia urzędników i innych członków personelu] poprzez stwierdzenie, że nie można stwierdzić nieważności decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy z powodu naruszenia wymogu uprzedniego poinformowania komitetu pracowniczego.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady bezstronności.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ według wnoszącego odwołanie nie przedstawiono żadnego uzasadnienia decyzji z dnia 10 lipca 2007 r.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa do rzetelnego postępowania sądowego w kontekście faktu, iż Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, że nie jest właściwy do zbadania prawidłowości i powagi względów uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie, gdyż rozwiązanie stosunku pracy z wnoszącym odwołanie nie było poparte dowodami odnoszącymi się do okoliczności faktycznych.

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2011 r. — Natura Selection przeciwko OHIM (natura)

(Sprawa T-461/11)

(2011/C 340/52)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Natura Selection SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Sugañes Coca)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Ernest Menard SA (Bourseul, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi;
- zażądanie od OHIM, by dołączył do akt dowody powszechnej znajomości, na które skarżąca powołała się w sprawie R 2454/2010-2 i które wskazała w pkt 39 skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie R 2454/2010-2 i decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 21 października 2010 r. w sprawie B 1072513;
- uwzględnienie w całości zgłoszenia wspólnotowego graficznego znaku towarowego nr 4.713.368 „natura”, którego dotyczył sprzeciw nr B 1072513, dla towarów z klasy 20;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny wspólnotowy znak towarowy „natura” dla towarów i usług z klas 14, 20, 25 i 35.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Ernest Menard SA.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „natura” dla towarów i usług z klas 19 i 20.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ w wypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych brak jest prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2011 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-478/11)

(2011/C 340/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżące: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, J. Gestalter i J. Rossi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argument

W skardze storna skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2011) 4376 wersja ostateczna, z dnia 29 czerwca 2011 r., w sprawie pomocy państwa nr NN 10/2010 obejmującej działania prowadzone przez Interprofession nationale porcine (międzyzawodowy francuski związek producentów wieprzowiny), (zwany dalej „INAPORC”), finansowany z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe (zwanymi dalej „CVO”), pobieranych przez INAPORC od członków, których reprezentuje. Komisja uznała CVO za środek stanowiący pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem.

W uzasadnieniu skargi storna skarżąca powołuje się na jeden zarzut — błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Komisja uznała, że działania prowadzone przez INAPORC ze środków uzyskanych z CVO należą do obowiązków państwa i są finansowe z wpływów budżetowych.

Strona skarżąca podnosi, że działania prowadzone przez INAPORC za pomocą środków uzyskanych z CVO, spełniają wymogi określone przez Trybunał w wyroku z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-345/02, *Pearle i in.*, (Rec. I. s. 7139), aby obowiązkowe składki na rzecz organizacji reprezentującej przedsiębiorców danego sektora gospodarki nie były traktowane jako zasoby państwa, z których finansuje się działania należące do jego obowiązków, ponieważ:

- działania prowadzone przez INAPORC były ustalane przez organizację zawodową reprezentującą przedsiębiorstwa sektora rolnego, którego działania dotyczyły, nie służąc jako instrument dla realizacji polityki państwa;
- działania prowadzone przez INAPORC były finansowane z zasobów uzyskiwanych od przedsiębiorstw tego sektora;
- szczegółowe sposoby finansowania oraz odsetek/iłosc składek była wewnętrzną decyzją INAPORC, bez jakiegokolwiek interwencji ze strony państwa;
- obowiązkowe składki były wykorzystywane na finansowanie określonego środka bez możliwości interwencji ze strony państwa.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2011 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-479/11)

(2011/C 340/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha i J. Gstalter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2011) 4483 wersja ostateczna z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie pomocy państwa nr C 35/2008 udzielonej przez Francję przedsiębiorstwu publicznemu o charakterze przemysłowo-handlowym „Institut Français du Pétrole”.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa polegającego na tym, że Komisja nie wykazała w wymagany prawem sposób istnienia pomocy państwa. Zdaniem skarżącej bowiem, w celu stwierdzenia istnienia pomocy państwa, Komisja naruszyła reguły dotyczące postępowania dowodowego w dziedzinie pomocy państwa, i to zarówno w odniesieniu do kwestii ciężaru dowodu, jak i wymaganego standardu dowodowego.
- 2) Zarzut drugi podzielony na cztery części dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia prawa, o których świadczy okoliczność, że Komisja przyjęła, iż istnieje dorozumiana i nieograniczona gwarancja na rzecz Institut Français du Pétrole. Strona skarżąca podnosi, że:
 - z badania prawa francuskiego nie można wywieść istnienia zasady gwarantowania przez państwo długów Institut Français du Pétrole;
 - brak zastosowania wobec Institut Français du Pétrole procedur prawa wspólnotowego w dziedzinie postępowania upadłościowego i układowego nie oznacza, że wierzyciele takiego przedsiębiorstwa znajdują się w mniej korzystnej sytuacji niż wierzyciele przedsiębiorstwa podlegającego prawu handlowemu;
 - mechanizmy umożliwiające pociągnięcie państwa do odpowiedzialności nie mogą być utożsamiane z mechanizmem nieograniczonej gwarancji oraz
 - ewentualne utrzymanie niektórych wierzytelności związanych ze zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych Institut Français du Pétrole nie ma związku ze statusem przedsiębiorstwa.
- 3) Zarzut trzeci podzielony na dwie części dotyczący błędnej interpretacji pojęcia korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, przez to że:
 - Komisja, zdaniem skarżącej, błędnie uznała, że istnienie gwarancji, jeżeli byłaby ustalona, prowadziłyby do powstania korzyści po stronie Institut Français du Pétrole oraz
 - tytułem żądania ewentualnego, Komisja naruszyła pojęcie korzyści, gdy uznała, że domniemana korzyść, jaką uzyskał Institut Français du Pétrole ze względu na okoliczność, że jego ustawowa gwarancja została przekazana jej spółkom zależnym prawa prywatnego Axens i Prosernat.